

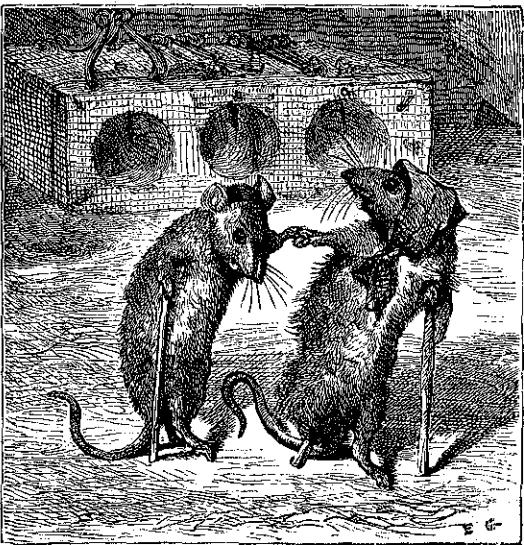
ΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Πώς ; γιατί αύτά τα δύο ποντικάκια περπατούν με μπαστούνια ; Σάν τι νά ξπαθαν ;»

Διὰ νά το μάθετε, καλά μου παιδιά, άκουσατε τήν συνομιλίαν που κάμηνον εἰς τὸν δρόμον. Πρέπει δικαίως νά σας είπω πρώτα διτι είνε δύο ἀδελφάκια : ένα κορίτσι, (τὸ μεγαλύτερο, αὐτό που φορεῖ καὶ ἔνα μανδήλι εἰς τὸ κεφάλι) καὶ ἔνα ἄγριο. Τὸ κορίτσι διονυάζεται Στακτερή, τὸ ἄγριο Μαυρίκος τῆς οἰκογενείας Ποντικούπουλου.

— Δός μου τὸ χέρι σου, Στακτερή μου, ξελεγεν δ Μαυρίκος. Τὸ ποδάρι μου πόνει πολύ. Μὲ δόλον τὸ μπαστούνι, δὲν μπορῶ νά πάρω βήμα. Εσύ πώς ἀκούγεσαι ;

— «Α, οχι! ἀπήντησεν ή Στακτερή. Έγώ, δόξα τῷ Θεῷ, είμαι καλλίτερα. Μὲ τὸ μπαστούνι περπατώ ἀρκετά. Τὶ καλά ποῦ βρέθηκαν ἑκεῖ καὶ αὐτά τὰ ξυλάκια ! Νὰ τὸ χέρι μου... πιάστε το καλά.

— «Άλλη φορά δικαίως, τὶ νά σου ἥπω, είπεν δ Μαυρίκος, δὲν τρώγω τυρί, χωρὶς τὴν ἀδειαν τῆς μητέρας, χρυσό νά είνε !

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ή Στακτερή, διταν εύρισκεται μέσα εἰς ἑκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο κλουβί που λίγο ἐλειψε νά μας κλείσῃ μέσα.

— Νὰ ιδής που αὐτὸ θὰ είνε ἑκεῖνο που λέγουν ποντικοπαγίδα καὶ πού μας είπε η μητέρα νά το προσέχουμε πολύ, είπεν δ Μαυρίκος. «Οχι! ωχ! τὸ ποδαράκι μου ! Πρέπει νά το ἐστραγγούλισα καὶ θὰ ἔχουμε ιστορίες !

— Δὲν είνε τίποτε. Κάμε θέρρος νά φύάσουμε ἵστο σπίτι. Είμπορῶ μάλιστα νά είπω διτι φθηνά τὴν ἔγλυτωσαμε, είπεν ή Στακτερή. «Οσω συλλογίζομαι διτι ἡμπορούσαμε νά κλεισθοῦμε ἑκεῖ μέσα καὶ ὑπέρεια νά ἔλθουν οι Γίγαντες νά μας πιάσουν καὶ νά μας σκοτώσουν !

— Ανατριχιάζω ποῦ τ' ἀκούω ! είπεν δ Μαυρίκος. Η εύχη τῆς μητέρας μᾶς ἐφώτισέ μολις ἀκούσαμε τὸ τρίξιμο ἑκεῖνο, νάφησωμε τὸ τυρί καὶ νά τρέξωμε ἐπί τὴν πόρτα. Λίγο ἀκόμη ἀν ἀργούσαμε, ἐτελείωσε. Εἶδες μὲ τὶ δύναμι καὶ μὲ τὶ χρότο ἐπεσε η πόρτα πού μας ἐμάγκωσε τὰ πόδια ;

— Αὐτὸ λοιπὸν ἀς μας γίνη μάθημα είπεν ή Στακτερή. Νάκουμε τὴ μητέρα καὶ ἀλλη φορά νά μήν είμεθα λαίμαργα καὶ παρήκοα πατιδιά, γιατὶ ἀσχημα θὰ τελειώσουμε.

Καὶ τὰ δύο ποντικάκια ἐφθαταν κοῦτσα-κοῦτσα εἰς τὴν φωλεάν των, διτου τα ἐπειποίηθη καὶ τα ἐγιάτρευσεν η κυρία Ποντικούπουλου.

Εύτυχως η θεραπεία των ἡτο εύκολος καὶ μόνον δλίγας ἡμέρας ἔμειναν εἰς τὰ κρεβατάκια των τὰ ποντικάκια. Άλλα τὸ πάθημα τοῖς ἔγινε μάθημα καὶ ἀπὸ ἑκεῖνη τὴν ἡμέραν η Στακτερή καὶ δ Μαυρίκος ήσαν τὰ πλέον καλά καὶ φρόνιμα παιδιά τῆς γειτονιάς.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια: ίδε σελ. 235)

— Μάλιστα, θρίστε ! ἀπήντησεν ἑκεῖνη ψυχρῶς. Είμαι πολὺ ἀπηγολημένη σήμερα : ἀλλὰ θάκουσα τὶ ἔχεις νά μου είπης.

Καὶ ἐκάθησεν ἀξιοπρεπῶς πρὸ τοῦ γραφείου της, ἔξακολουθήσασα νάποσφραγίη τὰς ἐπιστολάς της.

— «Ηλθα νά σας είπω, είπε μὲ κάποιον ἀγώνα καὶ δισταγμὸν δ Φίλιππος, ἐνδέ ἐκκοκίνισαν τὰ μάγουλά του καὶ ἐτρεμον τὰ χεῖλη του — ήλθα νά σας είπω διτι δὲν πρέπει νά μαλώσετε τὸν κύριον Βασέτον Αὐτὸς δὲν ηὔσειρε τίποτε... δὲν σας είπε φεύματα.. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νά μή τον μαλώσετε.

— Τὸν Βασέτον ; Τὶ ἔχει νά κάμη δ Βασέτος ; Τὶ θέλεις νά τῆς;

— «Υστερά τα ἔμαθεν δ Βασέτος, ἀφοῦ ἐτελείωσαν δλα διέλαβεν δ Φίλιππος. Είχα κρυφῆ χωρὶς νά τῷ εἴπω τίποτε, δπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κελλαριοῦ. Δὲν με είδε... Έγώ ίσως πρέπει νά τιμωρηθῶ. Άλλα δὲν θέλω νά τιμωρηθῇ ἑκεῖνος. Εφάνη πάντα καλὸς πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν ἀγαπῶ.

— «Α, εῖτο ε ; Βλέπω διτι δ ούριος Βασέτος είνε συνένοχός σου εἰς δλα τὰ παχνιδία πού μας παίζεις, είπεν δ λαίδη Ένοδορτ μὲ περιφρονητικὸν μειδιάμα.

Έξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ, ἔξακολούθησε... «Βασέτος δὲν ἐνόησα καθόλου τὶ θέλεις νά τῆς, παρὰ διότι καὶ διότι δ Λουκία έφορητη περισσότερον ἀφ' δσον ηθελα. Βλέπετε λοιπὸν διτι δὲν σας είπα φεύματα καὶ διτι δ Λουκία δὲν είδε κανένα ἀπὸ τὰ ποντίκια τοῦ πάτερ-Ιωσήφ!

Καὶ δ Φίλιππος ἀνεστέναξεν ἐκ βαθέων, ώς ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ τὸ βάρος τὸ διότιον είχεν εἰς τὴν συνείδησιν. Καὶ ἐπαπένωσε τὴν κεφαλήν, περιμένων τὸ ἀποτέλεσμα.

— Τὶ διόποριστα ! τὶ κατεργαριά ! ἀ-

νέκραξεν δ λαίδη Ένοδορτ. Κρίμα τὰ τόσα πού μου είπεν δ Έδουάρδος περὶ τῆς εἰλικρινείας σου. Όρατα εἰλικρινείκα τὴν ἀλλήθευτον !

— Καμμιὰ κατεργαριά ! ἀπήντησεν

δ Φίλιππος, ἀνυψώσας πάλιν τὴν κε-

φαλήν. «Εγώ δὲν είπα κανένα φεύμα.

Η Λουκία δὲν είδε οὔτε τὴν Μπαμπακούν, οὔτε τὴν Χιονούν, οὔτε κανένα ἀλλο ἀπὸ τὰ ἀθώα ποντίκια· τοῦ πάτερ-Ιωσήφ. Είδε μόνον τὸ φεντικό ποντίκι που ἔκαμα ἐγώ. Λυποῦμαι πολὺ που ἐτρέμαξε τόσον δ Λουκία· ἀλλὰ δὲν τὸ ηθελα καὶ σας παρακαλῶ πολὺ-πολὺ νά με συγχωρήσετε !

— Νά σε συγχωρήσω ; οὐδέλατε με διότι δ λαίδη Ένοδορτ. «Οχι μόνον δὲν θά σε συγχωρήσω, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ ἐπιμείνω νά τιμωρηθῆς πολὺ αὐτηρῶς. Πρέπει νά μάθης ἐπὶ τέλους διτι δὲν σου ἐπιτρέπεται νά καμνής τέτοια ἀστεῖα μαζί μου !

— Πολὺ καλά, ἀπήντησε τὸ πατερίον· τιμωρήσατε με, διότι μου δεῖξει· ἀλλὰ σας παρακαλῶ μὴ τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον, ἀφ' ού, κακώς βλέπετε, αὐτὸς δὲν πταίσει διόλου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νά μου τῆς τὶ θὰ καμώ καὶ τὶ δέν θὰ κάμω. Έγώ ξενόρω πολὺ καλά. Καὶ πρώτα πρώτα πού,

— Πράγματι, ήταν ἔνα ποντικά.

— Τὶ είνε πάλι αὐτὰ τὰ παιδιά, τοῦ λέγεις αἰώνιως ; Δὲν ἔννοιω τίποτε.

— Πράγματι, ήταν ἔνα ποντικά.

ἀλλὰ σχι ζωντανόν. Τὸ κατεσκευασα μόνος μου ἀπὸ ἔνα ἀσπρο κουρελάκι· για οὐρά τοῦ ἔβαλα ἔνα σειρήνη καὶ γάλα μάτια δυὸ μαργαρίτες χάνδρες, ποῦ είχαν πέση ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Μαντικάζέλ..

Δὲν είνε λέρες είνε πολὺ εύμορφα, τὸ βρόκα κάτω... Τὸ ἔδεσα μὲ μιὰ μαχρύα κλωστὴ μαύρη, ἔκρατοῦσα τὴν μίαν ἀκρην καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ διότιον ἐπρόκειτο νά περάσῃ δ Λουκία. «Αμα

πέρα τὸ σπίτι μου αὐτὲς τές λέρες ! — Ποιές λέρες ; Δὲν πιστεύω νά ουρά τοῦ ἔβαλα καὶ γάλα σειρήνη καὶ μαργαρίτες χάνδρες, ποῦ είχαν πέση ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Μαντικάζέλ..

Δὲν είνε λέρες είνε πολὺ εύμορφα, τὸ βρόκα κάτω... Τὸ διότιον ἐπρόκειτο νά περάσῃ δ Λουκία. «Αμα

πέρα τὸ σπίτι μου αὐτὰ τὰ διώξω ! Αρκετὰ διέπερα απὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐμβήκαν εἰς τὸ σπίτι μου αὐτὰ τὰ καταραμένα ζωάρια !

Είνε καρδος νάπαλλαχθῶ πλέον ἀπὸ αὐτά. Θά το είρησεν δ λαίδη Ένοδορτ στρέψασ τὰ γνάθα γρήγορα· γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιο μου, πολὺ λυπημένος, διότι τὸ ἀστεῖον μου είχε τόσῳ κακὸν τέλος καὶ διότι δ Λουκία έφορητη περισσότερον ἀφ' δσον ηθελα. Βλέπετε λοιπὸν διότι δέν σας είπα φεύματα καὶ διότι δ Λουκία δέν είδε κανένα ἀπό τὰ ποντίκια τοῦ πάτερ-Ιωσήφ !

Καὶ δ Φίλιππος ἀνεστέναξεν ἐκ βαθέων, ώς ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ τὸ βάρος τὸ διότιον είχεν εἰς τὴν συνείδησιν. Καὶ ἐπαπένωσε τὴν κεφαλήν, περιμένων τὸ ἀποτέλεσμα.

— Τὶ διόποριστα ! τὶ κατεργαριά ! ἀνέκραξεν δ λαίδη Ένοδορτ. Κρίμα τὰ τόσα πού μου είπεν δ Έδουάρδος περὶ τῆς εἰλικρινείας σου. Όρατα εἰλικρινείκα τὴν ἀλλήθευτον !

Καὶ παρασύρθησε, κυρία, σᾶς παρακαλῶ, καὶ τὴν ταραχήν του, δ λαίδη Ένοδορτ οὐτε τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχήν του, δ λαίδη Ένοδορτ καὶ ἀνύψωσε πρὸς αὐτὴν τοὺς δρθαλμούς του, γεμάτους δάκρυα.

— Αφησέ τα αὐτά, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ δέν καμνεῖς τίποτε, ἀπήντησεν ἑκείνη ἀκαμπτος. Θέλω νά καθαρισθῇ τὸ διότιον της εἰλικρινείας σου. Είστε εἰλικρινείας της ἀλλήθευτης της ηθελας της διότιον πατερίου.

— Εξαίφνης δ λαίδη Ένοδορτ έφρικασε καὶ προσήλωσε τοὺς δρθαλμούς της ἐπὶ τοῦ πατερίου. «Εξαίφνης δ λαίδη Ένοδορτ έφρι

τὰ μάτια σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιον σου.

— "Ω, σᾶς εὐχαριστώ! ἀνέκραζεν ὁ Φίλιππος πλήρης χαρᾶς, ἐνῷ μειδίαμα ἔρωτιζε τὸ ροδόχρου του πρόσωπον, λάμπον ὡς ἥλιακὴ ἀκτὶς μετὰ τὴν βροχὴν. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν καλώσυνη σας καὶ σας ὑπόσχομαι νά μη πειράξω ποτὲ πειὰ τὴν Λουκία, οὔτε καὶ ἄν με πειράξῃ ἔκεινη. 'Αλλὰ δέν θα τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον' ἀλήθεια;

— Θὰ ἴδω, θὰ ἴδω... τοῦ ἀξιῶς μιὰ τιμωρία... ἀλλὰ πρὸς χάριν σου θὰ παραβλέψω τὴν διαγωγὴν του εἰς αὐτὴν τὴν περιστασίαν.

Οὐδέποτε ἡ λαίδη "Ενσορτ εἶχεν διμήνιο, οὕτω πρὸς τὸν Φίλιππον. Τὴν στιγμὴν ἔκεινην μάλιστα ἥσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ παιδίον

Τὰ κοριτσάκια εἶχον δώση ἀπὸ ἓν ἀνθρωπινὸν δονομα εἰς δλούς τοὺς μικρούς των φίλους τοὺς ἔλεγαν Πέτρον, Παύλον, Ἰωσήφ, Βενιαμίν, Ροζαλίαν, Βεργίνιαν, Καλλιόπην κτλ. κτλ.

Τὴν εὐτυχίαν ἔβασιλεν ἔκει ἀνέφελος, ὅταν μίαν ἡμέραν—ἀπαίσιαν ἡμέραν,—

ἡ γεαρά περιστερὰ Ροζαλία, πετώσα

ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον εἰς τὸν κῆπον,

συνέλαβε τὴν ὀλεθρίαν ἰδέαν, ὥθουμενή

ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς πειρεγείας, νὰ

πλησιάσῃ μίαν ὑψηλὴν καπνοδόχον, ἐ-

γειρομένην ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οίκιας.

Ἐκάθησεν εἰς τὸ κεῖλος τῆς μαύρης

ἔκεινης ὅπης, ἐσκυψε πλαγίως τὸ κε-

φαλάκι της καὶ ὑστερὰ τὸ ἐσκυψεν ἐμ-

πρὸς, ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ μέσα εἰς τὸ

σκότος.

Ἄμεσως τὴν κατέλαβε σκοτοδίνη, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν μαύρην ἀδυσσον τοῦ καπνοδόχου αωλῆνος. Ἐσταμάτησεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἡ ὅποια κάπως ἔξειχε. Προσπαθεὶ

γανέλθη πάλιν· κινεῖ ἀπεγγωμένως τὰ πτερά της. 'Αλλὰ ματάίως! δέν ἔχει πλέον τὴν φωνήν των, ἀκούει τὰ πτερυγίσματά των' ἀλλ' ἔκεινοι, φεῦ! δέν ἀκούουν τὸ παράπονό της, τὴν θρηνώδη της φωνήν...

Διπλασιάζει τότε τοὺς θρήνους καὶ ἀποχαιρετᾶ κατὰ διάνοιαν δλούς ἔκειτον, τοὺς ὅποιους ὑπεραγαπᾶ καὶ τοὺς ὅποιους δὲν ἔλπει πλέον νὰ ἐπανίδῃ.

Καὶ αἱ δυνάμεις τῆς ἐλαττοῦνται πλέον τὴν δύναμιν καὶ μένει ἔκει ἐν ἀπελπισίᾳ... Τὶ νὰ κάμῃ;

Συλλογίζεται μὲ πόνον τὰ αὐγά της, τὰ ὅποια εἶχεν ἐμπιστευθῆ δι' ὀλέγον εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ φοβεῖται μάτιας ἔκενος βαρεθῆ καὶ τὸ ἀφήση, βλέπων ὅτι ἡ σύζυγός του ἀργεῖ τόσον... Καὶ κλαίει, κλαίει τὸ δυστυχισμένο περιστέρι·

ὅχι τὸν ἀστόν του, ἀλλὰ τὸ δύο του αὐγά, χωρὶς

αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ! Καὶ αἰσθάνεται ἔ-

ξαίφηνς μίαν δύναμιν ὑπερφυσικήν, τὴν

δύναμιν τῆς ἀπογνώσεως, κινεῖ τὰς πτε-

ρυγάς μὲ δρῦμην καὶ νά, φθάνει ὑψηλά

καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον...

Είναι ζαλισμένη, κλονίζεται... ἀλλὰ κά-

μνει μίαν τελευταίαν ἀκόμη προσπάθειαν

καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πειρι-

τερωνα, δικούς πίπτει ἔξηντλημένη, μὴ

ἔχουσα δύναμιν οὔτε νά φάγη.

Ο σύζυγός της, καθὼς τὴν εἶδε, ἐρ-

ρίθη ἐπάνω τῆς πλήρης θυμοῦ καὶ ἡρ-

χισ νά την κτυπᾷ μὲ τὸ ράμφος του,

διὰ νά την τιμωρήσῃ διὰ τὴν ἀποεισίν

της. 'Αλλ' ὅταν εἶδε τὴν ἀθλίαν τῆς

κατάστασιν—ἡ δυστυχής οὔτε νά ὅμι-

λήση ἡδύνατο διὰ νά δικαιολογηθῇ!

— τὴν ἄφησεν ἔκει καὶ ἐπέστρεψε μελαγ-

χολικῶς εἰς τὴν φωλεάν των.

Βλέπετε λοιπὸν πόσον δύσκολος διὰ μι-

κρούς ἀναγνώστας ἦτο ἡ ἔξηγησις ἐνὸς το-

ούτου μύθου. Τὸν ἔδωσε διὰ νά μου χρη-

σιμεύσῃ τρόπον τινὰ ὡς μέτρον, διὰ νά δῶ

ἴως ποὺ δύναται νά φάσῃ ἡ εὐφύια καὶ ἡ

ἀντίληψης τῶν μικρῶν μου φίλων. Καὶ δῆ-

μως δεν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένη ἀπὸ

τὰς ἀπαντήσεις των. Ναι μὲν, ὡς ἡτοῦ

πόσον εἶται διάστημα, εἰς τὸν διαγωνισμὸν

ώσπερ πειρατείαν τῶν μέλων τοῦ έλαβον

Δός Κεχότης ἀλλά δὲν ἔφευγε, περιμένων τὸ δοπλοῦν μου φύλον. Ήως με ἐνθουσιάσῃ ἡ ἄγαντος τοῦ Δός Κεχότη!

Περιμένω λοιπὸν τὰς ἐντυπώσεις σου, **Λευκὴ Περιστερά**. Εἰς τὸ ἄρκεῖ ἔνας μόνον περίπατος, μὲ τὰ γρήγορα πετρά σου, διὰ νὰ ἴσῃς δῆλη τὴν νῆσον.

Ἀγαπητή μου **Δέα**, δὲν ἥμπορεῖς νὰ μου συστήσῃς ἔμε κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρούμενα παιδάκια που παίζουν ἀπὸ τὸ πρώτον ἔως τὸ βράδυ; Ματαίως ζητεῖς τὸ δύναμα τοῦ **Χαλασμοῦ Κόσμου**. Δέν του λέγω πλέον τίποτε διὰ κανένα, διότι ἐδήλωσες διὰ τὸ αὐτὸν ἔννοες νὰ είνε τὸ ἀληθινόν σου!

Σὲ δέχομαι εὐχαριστώς ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὸν Δαγκινιάδην, Κλέαρχο Ι. Σενέχη, καὶ σε ἀσπάζομαι.

Διὰ νὰ εἴπω τὸνομά σου εἰς τὴν Δάφνην, πρέπει νὰ λάβῃς ψευδώνυμον, **Έλληνης Καλλιτέχνης**, διότι τότε πλέον δὲν κανένα δὲν θὰ είναι μυστικόν· ὥστε περιμένων.

Ἐνόρθωσα διὰ πρόκειται περὶ παραδοροῦς, **Ρόδον** τῆς **Ανδρού** Κναρόδεννος γάτες εἰνες ζηγνωστες εἰς τὴν ζωολογίαν. Τὴν μελανόλευκην λοιπὸν γάταν σου αντασπάζεται ἡ κατάμαρη Ηίσα σου.

Ἴσως εἰς τὸ προσεχεῖς φυλαδίον δὲ προκύπτων πάλιν ἔνα μικρὸν διατυπωμένον, φίλη **Ολυμπιονίκη**, νέου εἶδους. Τὸ Ταμέον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων Μαθητῶν δὲν λειτουργεῖ πρὸς τὸ παρόν. Βλέπω διὰ τὸ εἴσοδος πολὺ γναῖς **Ολυμπιονίκης**, ἀφ' ὧν τὰ ἔβαλε μὲν τὴν Λεοντία τῆς **Αρρενίτης**. Ενδυμάσιον διὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομος: «Δέων ἔρευνεται καὶ τίς οὐ φοβήθεται;»

Ἐχουμεν λοιπὸν τῷρα καὶ μίαν **Λύραν** τοῦ Όρφεως. Αὐτὸν τὸ φυεύνυμον μοῦ ἔρεσε, ἀγαπητή μου. Μετὰ τὰς λαμπτήρας σου ἔξετάσεις λοιπόν, γράφε μου συχνά.

Θείου πράγμα ἡ ζωγραφικὴ πραγματικῶς, **Μαρσίνη**. Άλλ' ἀρ' οὐ σοῦ ἀρέσῃ τόσον καὶ ἔχεις σφάξας, διάτι δὲν τελειωτούσαις; Δὲν κινούμενον νὰ σου εἴναι δύσκολον.

Όπαν είναι Κυριακή, μοῦ γράψει βραχεῖς ἐπιστολὰς ἡ φίλη μου **Μόνης Πολύμερη**. Διατί ἀρά γε; Σου ἔστειλα τὸ 25ον φυλαδίον. Εἰς δὲ τὴν Λευκὴν **Βιολέτταν** ἔστειλα τὸ 22ον.

Δύπτων βαθυτάτην μοῦ ἐπροξήσαν οἱ ἀγγελία του θανάτου τοῦ πατρὸς σου, ἀγαπητῆ μου **Άρρενα** Αρρονάστα. Παρεκκλεστα τὸν Θεόν νὰ σε παρηγορήσῃ ταχέως διὰ τὴν σκληρὸν αὐτὴν στέρησιν. Εἴβει!

Δεκτὸν τὸ φυεύνυμον σου, **Στάδιον** τῆς **Νεάπολεως**. Σου ἔχω δρῶν ἐν παράπονον: διατὰ τόσον ἀραιαὶ καὶ σύντομοι αἱ ἐπιστολαὶ σου;

Ἄντη ἡ ἐπιστολή, τὴν δικαίων μοῦ γράψουν ὁ παλαιός μου φίλος **Κωμικὸς Αριστοτάρης** εἰνες ἡ τελευταία του. Τώρα πλέον ἔχεις ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου καὶ μετ' ὅλιγον θὰ είναι φοιτητής Νοὶ μὲν θὲ μάγατη καὶ θὲ μάναγνωστη πάντας, ἀλλὰ δὲν θὲ μου γράψῃ πλέον. «Ω, πάσον συγχίνωτος εἰνες ὁ πολογαριστικός του!»

Πρέπει νὰ μου στέλνῃς μερικά φυεύνυμα τῆς ἀρεσκείας σου διὰ νὰ ἔκλεψω, φίλη **Έρευνητά**, τὸ καλλίτερον. Σ' εὐχαριστῶν θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Τὰ βιβλία ποὺ μου ζητεῖς, **Άνδρες Ηπειρώτες**, ἔκτος τῶν **Παιδικῶν Διηγημάτων** (τὰ διποιαὶ τημῶντα δρ. 2) καὶ τῶν **Διηγημάτων τοῦ Ανδρεσον** λεπτὰ 50) ἔξηνταί σουν.

Χαίρω πολὺ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, ἀγαπητέ **Εύρυτην Βίνα**. Διὰ νὰ ἔρχωνται τὰ φυλαδία μου εἰς τὸνομά σου, πρέπει νὰ μου

στέλνῃς 50 λεπτά, διὰ τὴν τύπωσιν νέας ταυτίας. **Ασπασμού**, πληροφορεῖται. — Τίδου τοῦ μου γράψει ἡ **Μαρονισώτισσα**: «Ἐταξείδευσα μὲ τὸ ἀπόβλητον τῆς **Ήρας**. Ἐντὸς τοῦ ἀπομολούσου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὡς τὴν Ισθμίαν, ησαν καὶ τρεῖς ἀδελφαῖς, συνδρομητριαὶ σου· τὸ ἐνόρτα διότι τας ἱκουσα νὰ ὑμίκουν διὰ σὲ καὶ διὰ φευδώνυμα **Ἐπεθύμουν** πολὺ νὰ τας γνωρίσω, ἀλλ' ἔμεναν τὸν θόρον δέλγων, ὥστε δὲν συνωμιλήσαμεν μαζί. «Ἐγώ ἔκρατον σὲ στολάκι καὶ πιστεύω νὰ μ' ἔνθυμουνται. Τώρα λοιπὸν ποὺ ἔμαθον διὰ εἰμαὶ ἡ **Μαρονισώτισσα**, ἐπιθυμῶ καὶ ἔγω γὰ μάθω τὰ φυεύνυμά των.» Λοιπόν, ποῖας ἡσαν αὐταὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαῖς; Ήτα μὲ τὸνταχτήρα καμπία; — **Η Μαρονισώτισσα** ἀσπάζεται τὴν Αγρινίου, ἡ **Λευκὴ Βιολέττα** τὴν **Αττικὴν Νίκητα** (τῆς διποιαὶ γνωρίσεων), ἡ **Μυροίη** τὴν **Λευκὴν Βιολέτταν**, ἡ **Λύρα** τοῦ **Ορφέως** τὴν **Λευκὴν Αρίσταν**, τὴν **Ορφέα** καὶ τὸν **Δέοντα τῆς Αρροτίσης** (διὰ ζητεῖς τὸ ὄνταρον);

393. **Επειγρέφος**. Τόνομα ἔνδες γράμματος εἶναι τὸ πρῶτον μέρος, τὰλλο νάχονή εύρανται καθὲ παιδὶ καὶ γέρος. Καὶ ὅμως δένταν εὔρεθεν τὸ δύο ἡλικένα μποροῦν νὰ κάμουν ἄφρωστον εύκαλπον καθενά.

393. **Σταυρειδηγρέφος**. Δοχεῖον εῖμαι χρήσιμον τῷ ἀνθρωπίῳ γένει.

393. **Επειγρέφος**. Εν γράμματι μετατρέπεται τὸν τόνον τοῦ μεταβολῆς, καὶ δόντος μου μετατρέπεται.

393. **Επειγρέφος**. Ενδοξον νῆστον παριστὰ αὐτὸν που ἀπομένει.

393. **Επειγρέφος**. Εστάλη ὑπὲρ τοῦ Τίτα Ταχ.

393. **Αναγραμματεύρος**. Κράτος εἰμι: μετατρέπεται τὴν δέσιν τῶν γραμμάτων καὶ ἀνόρτα τὸ δόθητον ἐκ τῶν καταυρογράτων.

393. **Επειγρέφος**. Εστάλη ὑπὲρ τοῦ Καρπού **Αριστοφάνους**.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνὰ δύο λαμβανομένων σχημάτων τέσσαρα κύρια δύναματα:

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξιων ἀνά δύο λαλητούς.

393. **Επειγρέφος**. Επανεντάσσεται τὸν γραμμάτ